

Chương 10

CẮT THỊT CỦA HẮN

Vệ Thập Nhị thu thần sắc, ngẩng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, ám ảnh trong tròng mắt sâu đen lay động, cảm xúc nhìn không rõ: “Người định thế nào?”

Sở Dật Đình cũng ở trong tủ quần áo nhìn Tô Hồng Tụ, hắn không ngờ Tô Hồng Tụ và Vệ Thập Nhị còn có dính dấp, hơn nữa, nghe lời bọn họ nói, nhìn vẻ mặt bọn họ, hình như giữa bọn họ có gì rất sâu xa.

Sở Dật Đình hồi tưởng lại những vết sẹo trên cánh tay Tô Hồng Tụ, đột nhiên trong lòng hắn căng thẳng, suy nghĩ trong nháy mắt đã hiểu rõ một chuyện.

Tô Hồng Tụ thích, hoặc nói, đã từng thích Vệ Thập Nhị.

“Cho dù người muốn cái gì, ta đều có thể cho người, chỉ cần người không nói chuyện năm đó ra.” Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ, đáy mắt không rõ về gì. Biết Tô Hồng Tụ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy, hắn một chút cũng không nhìn thấu nữ nhân này.

Tô Hồng Tụ trước kia, lòng nghĩ cái gì, hi vọng ái ố, yêu hận sân si, tất cả đều biểu hiện trên mặt, nhưng bây giờ, vẻ mặt Tô Hồng Tụ lại lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lẽo, bất cứ lúc nào cũng làm cho người ta không nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng.

“Vệ ca ca, chàng không thể đồng ý với nàng ta!” Nhìn thái độ Vệ Thập Nhị nghiêm túc như vậy, Tô Hồng Mai sau lưng hắn không nhịn được lo lắng mở miệng.

Trời mới biết Tô Hồng Tụ muốn cái gì, nếu nàng ta muốn Vệ Thập Nhị quay về, vậy làm thế nào?

Không được, nàng tuyệt đối không thể để cho nàng ta được như ý.

Tô Hồng Mai ngẫm nghĩ, đôi tay trắng nhỏ bé khoác lên cánh tay Vệ Thập Nhị, đồng thời trừng lớn hai mắt, giống như phòng bị điều gì đó, hung tợn tập trung vào Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ buồn cười trong lòng, tại sao người thích nhất rẻ rách người khác dùng còn dư lại lại cho rằng người khác cũng thích như mình? Chẳng lẽ đồ dính mùi vị người khác đặc biệt thơm? Lại còn rách nát dùng đặc biệt thuận tay?

Nhưng trên mặt nàng không hiện ra vẻ khác thường nào, Tô Hồng Tụ hắng giọng, dùng giọng nói lạnh lẽo không chút do dự mở miệng: “Rất đơn giản, ban đầu ta cắt cho người bao nhiêu thịt, giờ người cắt trả cho ta bấy nhiêu, ta còn

muốn tòa trạch viện ở ngoại ô kinh thành của ngươi, tranh chữ cổ, đồ bày biện bên trong, ngay cả một mảnh đất gạch cũng không thể thiếu!”

Lời Tô Hồng Tụ vừa nói ra, mặt Tô Hồng Mai lập tức mất hết huyết sắc, nàng trừng lớn cặp mắt nhìn Tô Hồng Tụ, nghẹn ngào gào lên: “Ngươi nói cái gì? Vệ ca ca, chàng đừng nghe lời nàng ta! Chúng ta tuyệt đối không thể tặng trạch viện ở ngoại ô kinh thành cho nàng ta!”

Một khi Tô Hồng Mai kích động, sẽ mất khống chế, vừa mất khống chế sẽ dễ dàng thét chói tai. Lúc nàng thét chói tai thường hoàn toàn không biết mình nói cái gì, đây là bệnh cũ của nàng.

Nghe thấy Tô Hồng Tụ đưa ra hai điều kiện này, quan tâm đầu tiên của nàng không phải thân thể Vệ Thập Nhị như thế nào, có chịu được Tô Hồng Tụ một lần cắt nhiều thịt như vậy trên người hẳn không, mà là trạch viện được Thánh thượng ban thưởng cho Vệ Thập Nhị được nàng bố trí tỉ mỉ, thật vất vả dùng các đồ cổ tinh xảo và các tranh chữ vô cùng đắt giá nhét vào lại bị Tô Hồng Tụ muốn đoạt đi!

Tô Hồng Tụ đó không thích nói chuyện, hành động vụng về, nhìn cũng làm người ta ghét, từ nhỏ đến lớn, bất cứ việc gì cũng không sánh bằng nàng!

Nghe được Tô Hồng Mai nói vậy, sắc mặt Vệ Thập Nhị tối sầm lại, cau mày nắm chặt hai quả đấm.

Tô Hồng Mai lại không hề cảm thấy, vẫn thét chói tai mắng chửi không dứt, nàng thật sự quá tức giận rồi, vừa nghĩ tới nàng mất nhiều năm hao tổn tâm cơ vợ vét tranh chữ cổ như vậy, cùng với mẫu đơn xanh hiếm thấy nàng trồng ở hoa viên, thậm chí cả hồ cá chép vàng Tô Phúc không dễ dàng gì vận chuyển từ Đại Lương về đều thuộc về Tô Hồng Tụ, ngực của nàng muốn vỡ ra: “Tô Hồng Tụ! Ngươi nhất định cố ý! Ngươi tiểu tiện nhân, ta biết trong lòng ngươi vẫn còn hận ta! Không được, nói gì cũng không được! Trạch viện này là của ta! Là tự tay ta bố trí, định dùng làm phòng cưới của ta và Vệ ca ca...”

Tô Hồng Mai còn chưa dứt lời, đã bị lời nói lạnh lẽo như đinh chém sắt của Vệ Thập Nhị cắt đứt: “Câm mồm! Nơi này không có chuyện của nàng! Quản gia! Lập tức đưa nhị tiểu thư trở về phòng!”

Quản gia ứng tiếng mà đến, kéo cánh tay Tô Hồng Mai muốn đưa nàng ra ngoài, Tô Hồng Mai vẫn còn chưa từ bỏ ý định, không chỉ tiếng ngày càng lớn, mà lời mắng càng ngày càng khó nghe: “Vệ Thập Nhị! Ngươi đừng cho rằng ta không biết, ngươi vẫn luôn dây dưa, kiếm cớ không thành hôn với ta, đơn giản vì trong lòng còn nhớ kỹ tiểu tiện nhân này! Hôm nay ta nói gì cũng sẽ không để tiểu tiện nhân này được như ý! Quản gia! Buông ra! Có nghe thấy không! Nếu không lúc nữa ta báo cho phụ thân, để phụ thân cho ngươi biết tay! Tô Hồng Tụ, ngươi đừng hả hê trước, ta cho ngươi biết, ngươi định cướp đồ của ta, đừng mơ tưởng! Cùng lắm thì ta và ngươi liêu chết cá rách! Ngươi đừng cho rằng ta sợ ngươi -”

Tô Hồng Tụ không ngừng thét chói tai, mười móng tay sắc bén không ngừng cào lên mặt quần gia, chỉ chốc lát sau trên cổ, trên mặt quần gia có hơn mười vết máu đỏ tươi.

Quần gia khổ không thể tả, nhưng lại không dám buông tay, so với Tô Hồng Mai, hẳn sợ Vệ Thập Nhị hơn, Tô Hồng Mai nhiều lắm chỉ ngoài miệng kêu gào, giận dữ đánh vài roi, Vệ Thập Nhị không biến sắc mới chân chính là hung ác, những năm gần đây, những người từng đối nghịch với hắn, từng sỉ nhục hoặc tra tấn hắn, hoặc mất tích, hoặc bị người phát hiện phơi thây bên ngoài.

Quần gia kéo mạnh Tô Hồng Mai về phòng, cách một tiếng khóa cửa phòng.

Mặc dù Tô Hồng Tụ có phép thuật, có thể chặn miệng Tô Hồng Mai, nhưng nàng không làm. Tô Hồng Mai nhục mạ nàng như vậy, nàng hờ hợt, không chút cảm giác nào, nhưng nghe vào lỗ tai Vệ Thập Nhị, là tư vị như thế nào, vậy chỉ có thể hỏi bản thân Vệ Thập Nhị.

Vệ Thập Nhị xanh mặt, toàn thân căng thẳng, dáng vẻ nội hỏa công tâm¹, nhìn trong mắt Tô Hồng Tụ, thật sự là bức họa đẹp nhất thế giới.

“Này, rốt cuộc ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Tô Hồng Tụ hờ hợt nói, ngày trước, cho dù trên người Vệ Thập Nhị xảy ra chuyện gì, nàng đều trăm phương nghìn kế, thậm chí không tiếc lấy thân thay thế tiêu trừ tai họa cho hắn.

Nhưng bây giờ sẽ không, một ngày nào đó, Vệ Thập Nhị ý thức được, cõi đời này đã từng có người móc tim móc phổi, bắt chấp tất cả mà đối xử tốt với hắn, cho dù bất kỳ kẻ nào, cho dù là Tô Hồng Mai cho hắn quan to lộc hậu, giúp đỡ hắn từng bước leo cao, so sánh với nàng năm đó, chỉ là một đồng cặn bã, không đáng nhắc tới.

Người có thể toàn tâm toàn ý, bắt chấp tất cả trả giá vì Vệ Thập Nhị, chỉ một lần này, cho dù quá khứ, hiện tại hay tương lai đều sẽ không còn.

Đáng tiếc người kia đã chết rồi, bị Vệ Thập Nhị, bị Lâm Hạo Hiên, bị trên dưới Tô phủ tươi sống bức tử rồi.

“Được, ta đồng ý với ngươi, dao găm ở đây, bây giờ ngươi có thể động thủ.”

Vệ Thập Nhị cúi mắt, nhìn không rõ vẻ mặt, hắn rút dao găm sắc bén bên hông ra, loảng xoảng một tiếng ném đến trước mặt Tô Hồng Tụ.

“Được! Vệ Thập Nhị, xem ra ngươi cũng sáng khoái!” Tô Hồng Tụ khom lưng nhặt dao găm lên.

Ghi chú:

1. Nội hỏa công tâm: tức giận đánh thẳng vào tim.